

ROALD DAHL

Ο Τζίμης και το γιγαντοροδάκινο

Εικονογράφηση:
Κουέντιν Μπλέικ

**ROALD
DAHL**
Ο No 1
ΠΑΡΑΜΥΘΑΣ
ΣΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

Το
ΒΙΒΛΙΟ
αυτό ανήκει:

ΣΕΙΡΑ: ΜΙΚΡΗ ΠΥΞΙΔΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Ο Τζιμς και το γιγαντοροδάκινο**

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: James and the giant peach

Από τις Εκδόσεις Puffin Books, Λονδίνο 1990

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Roald Dahl

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Λότη Πέτροβιτς & Αθηνά Ανδρουτσοπούλου

ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΚΗ ΔΙΟΡΘΩΣΗ: Κυριακή Κάσση

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ: Quentin Blake

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Βάσω Βύρρα

© The Roald Dahl Story Company Ltd., 1961

Roald Dahl is a registered trademark of The Roald Dahl Story Company Ltd.

© Εκκονογράφησης: Quentin Blake, 1995

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 1994

Πρώτη έκδοση: Μάρτιος 1994

Δεύτερη έκδοση: Απρίλιος 2015

Τρίτη έκδοση: Νοέμβριος 2020, 14η χιλιάδα

ISBN 978-618-01-3725-5

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Από το 1979

Έδρα:

Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση

Βιβλιοπωλείο:

Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα

Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550

PSYCHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Publishers since 1979

Head Office:

121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Bookstore:

13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550

e-mail: info@psychogios.gr

www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

© The Roald Dahl Story Company Ltd., 1961

Roald Dahl is a registered trademark of The Roald Dahl Story Company Ltd.

/ © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 1994

ROALD DAHL

Ο Τζίμης και το γιγαντοροδάκινο

Μετάφραση: Λότη Πέτροβιτς & Αθηνά Ανδρουτσοπούλου

ΤΡΙΤΗ ΕΚΔΟΣΗ

Ο **ΡΟΑΛΝΤ ΝΤΑΛ** ήταν κατάσκοπος, κορυφαίος πιλότος μαχητικού αεροσκάφους, ιστορικός της σοκολάτας και ιατρικός εφευρέτης. Ήταν επίσης ο συγγραφέας των **Ο ΤΣΑΡΛΙ ΚΑΙ ΤΟ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟ ΣΟΚΟΛΑΤΑΣ**, **ΟΙ ΜΑΓΙΣΣΕΣ**, **Ο ΜΦΓ** και πολλών ακόμα εξαιρετών ιστοριών. Παραμένει ο Νο 1 παραμυθάς στον κόσμο. Από τις Εκδόσεις **ΨΥΧΟΓΙΟΣ** κυκλοφορούν άλλα 15 βιβλία του συγγραφέα για μικρούς αλλά και μεγαλύτερους αναγνώστες.

*Αυτό το βιβλίο είναι
για την Ολίβια και την Τέσα*

1

Ως τα τέσσερά του χρόνια, ο Τζίμης Χένρι Τρότερ ήταν πολύ ευτυχισμένος. Ζούσε ήρεμα με τη μαμά και τον μπαμπά του σ' ένα πανέμορφο σπίτι δίπλα στη θάλασσα. Κοντά του είχε πάντα παιδιά για να παίζει, είχε την αμμουδιά για να τρέχει και τη θάλασσα για να πλατσουρίζει. Είχε δηλαδή ό,τι μπορούσε να επιθυμήσει ένα μικρό παιδί.

Μια μέρα, η μαμά κι ο μπαμπάς του Τζίμη πήγαν στο Λονδίνο για ψώνια κι εκεί συνέβη κάτι τρομερό. Τους καταβρόχθισε (μέρα μεσημέρι και σε πολυσύχναστο δρόμο μάλιστα) ένας πελώριος και θυμωμένος ρινόκερος, που το είχε σκάσει από τον ζωολογικό κήπο του Λονδίνου.

Όπως καταλαβαίνετε, αυτό που έγινε ήταν φοβερό για δυο τόσο εξαιρετικούς γονείς. Αργότερα, ωστόσο,

αποδείχτηκε ακόμα πιο φοβερό για τον ίδιο τον Τζίμη. Κι αυτό γιατί τα προβλήματα των γονιών του τελείωσαν ώσπου να πεις τρία. Μέσα σε τριάντα πέντε μόλις δευτερόλεπτα είχαν κιόλας πεθάνει. Ο καημένος ο Τζίμης όμως έμεινε ολοζώντανος κι από τη μια στιγμή στην άλλη βρέθηκε μόνος και φοβισμένος σε έναν απέραντο κι εχθρικό κόσμο. Το όμορφο παραθαλάσσιο σπίτι τους έπρεπε να πουληθεί αμέσως κι εκείνον, με μια μόνο βάλιτσα στο χέρι, που είχε μέσα ένα ζευγάρι πιτζάμες και μια οδοντόβουρτσα, τον έστειλαν να μείνει με τις δυο του θείες.

Τη μία θεία την έλεγαν Βέργα και την άλλη Βαρέλα. Και, λυπάμαι που το λέω, αλλά ήταν κι οι δυο τους φρικτές. Ήταν εγωίστριες, τεμπέλες και σκληρές, κι άρχισαν από την πρώτη κιόλας μέρα να δέρνουν τον καημένο τον Τζίμη χωρίς κανένα λόγο. Ποτέ δεν τον έλεγαν με το όνομά του, παρά τον φώναζαν πάντα «άθλιο τέρας», «παλιόπαιδο» ή «βρομερό σκουλήκι» και ποτέ δεν του έδιναν παιχνίδια να παίξει ή βιβλία με εικόνες να κοιτάξει. Το δωμάτιό του ήταν άδειο σαν κελί φυλακής.

Η θεία Βέργα, η θεία Βαρέλα και τώρα κι ο Τζίμης έμεναν σε ένα ετοιμόρροπο, αλλόκοτο σπίτι στην κορφή ενός ψηλού λόφου, στη νότια Αγγλία. Ήταν τόσο ψηλός αυτός ο λόφος, που σχεδόν από κάθε γωνιά του κήπου μπορούσε ο Τζίμης να κοιτάξει κάτω και να δει ένα θαυμάσιο τοπίο γεμάτο δάση και λιβάδια ν' απλώνεται χιλιόμετρα μακριά. Κι όταν η ατμόσφαιρα ήταν καθαρή κι εκείνος κοιτούσε προς τη σωστή κατεύθυνση, μπορούσε να δει πέρα μακριά στον ορίζοντα ένα τόσο δα γκριζωπό σημαδάκι, που ήταν το σπίτι του, εκεί όπου

ζούσε με τους αγαπημένους του γονείς. Και λίγο πιο μακριά, μπορούσε να δει ακόμα και τον ωκεανό – μια μακριά λεπτή γαλαζόμαυρη λωρίδα σαν γραμμή από μελά-νι στην άκρη τ' ουρανού.

Όμως τον Τζίμη δεν τον άφηναν ποτέ να κατεβεί από την κορφή του λόφου. Καμιά τους, ούτε η θεία Βέργα ούτε η θεία Βαρέλα, δεν έμπαινε ποτέ στον κόπο να τον βγάλει έξω, έστω και για μια μικρή βόλτα ή μια εκδρομούλα. Και φυσικά ούτε λόγος να τον αφήσουν να βγει μόνος του. «Ποιος ξέρει τι αταξίες θα έκανε αν έβγαινε από τον κήπο», είχε πει η θεία Βέργα. Και τον φοβέριζαν πως τον περίμενε τιμωρία σκληρή – κλειδωμα για μία βδομάδα στο κελάρι με τα ποντίκια κι άλλα τέτοια πολλά – έτσι και τολμούσε ακόμα και να σκαρφαλώσει στον φράχτη.

Ο κήπος, που έπιανε όλη την κορφή του λόφου, ήταν μεγάλος και παραμελημένος. Το μόνο δέντρο σε όλη την περιοχή (εκτός από κάτι ξερούς θάμνους στην άκρη) ήταν μια γέρικη ροδακινιά που δεν έκανε ποτέ ροδάκινα. Δεν υπήρχε ούτε κούνια ούτε τραμπάλα ούτε αμμοδόχος και ποτέ δεν καλούσαν κανένα παιδί να παίξει με τον καημένο τον Τζίμη. Ούτε καν μια γάτα ή ένας σκύλος δεν υπήρχε τριγύρω να του κρατήσει συντροφιά. Και καθώς περνούσε ο καιρός, όλο και πιο λυπημένος ένιωθε, όλο και πιο μόνος του. Περνούσε ώρες ολόκληρες κάθε μέρα καθισμένος στην άκρη του κήπου, αγναντεύοντας με λαχτάρα τον όμορφο αλλά απαγορευμένο κόσμο του δάσους, των λιβαδιών και του ωκεανού, που απλωνόταν κάτω, σαν χαλί μαγικό.

2

Τρία ολόκληρα χρόνια είχαν περάσει από τότε που ο Τζίμης Χένρι Τρότερ πήγε να ζήσει με τις θείες του, όταν ένα πρωί έγινε κάτι αρκετά περίεργο. Κι αυτό το κάτι που, όπως είπα, ήταν *αρκετά* περίεργο, ήταν η αιτία να συμβεί και κάτι άλλο που ήταν *πολύ* περίεργο. Κι αυτό το *πολύ* περίεργο ήταν με τη σειρά του η αιτία να συμβεί κάτι *αφάνταστα* περίεργο.

Όλα άρχισαν μια ζεστή, ηλιόλουστη μέρα στα μέσα του καλοκαιριού. Η θεία Βαρέλα, η θεία Βέργα κι ο Τζίμης ήταν έξω στον κήπο. Οι θείες, όπως συνήθως, είχαν στρώσει τον Τζίμη στη δουλειά. Αυτή τη φορά έκοβε ξύλα για τη σόμπα. Η θεία Βέργα κι η θεία Βαρέλα είχαν βολευτεί στις ξαπλωτές πολυθρόνες τους, έπιναν τη λεμονάδα τους σε κάτι ψηλά ποτήρια και δεν άφηναν τον Τζίμη από τα μάτια τους, για να μη σταματήσει λεπτό να δουλεύει.

Η θεία Βαρέλα ήταν θεόχοντρη και πολύ κοντή. Είχε μάτια μικρά σαν κουμπότρυπες, στόμα ρουφηγμένο κι ένα πλαδαρό πρόσωπο ασπρουλιάρικο σαν εκείνα που νομίζεις πως τα έχουν βράσει. Έμοιαζε με τεράστιο μαραμένο και παραβρασμένο λάχανο. Αντίθετα, η θεία Βέργα ήταν ξερακιανή, ψηλή και κοκαλιάρα. Φορούσε γυαλιά με σιδερένιο σκελετό που στερεώνονταν στην άκρη

της μύτης της με ένα πιαστράκι. Η φωνή της ήταν στριγκιά κι είχε χείλη στενόμακρα και υγρά, έτσι που όταν ήταν νευριασμένη ή παραγμένη, πετάγονταν μικρές σταγόνες σάλιου από το στόμα της καθώς μιλούσε. Κάθονταν λοιπόν οι δυο αυτές αποκρουστικές στρίγκλες ρουφώντας τις λεμονάδες τους και κάθε τρεις και λίγο φώναζαν άγρια στον Τζίμη να κόβει τα ξύλα γρηγορότερα, κουβέντιαζαν έπειτα μεταξύ τους και καθεμιά παίνευε τον εαυτό της για την ομορφιά που νόμιζε πως είχε. Η θεία Βαρέλα είχε στην ποδιά της έναν καθρέφτη με μακριά λαβή κι όλο τον σήκωνε και κοίταζε το φρικτό πρόσωπό της.

*«Σαν τριαντάφυλλο δεν είμαι;» λέει η θεία η Βαρέλα,
«έχω ρόδου μυρωδιά. Κοίτα δω φρεσκάδα! Δες
δροσιά!*

*Κι έχω χρώμα, έχω γλύκα σαν μεγάλη καραμέλα.
Είμαι ζωγραφιά! Κι άσε πια τα μεταξένια μου μαλλιά!
Από την κορφή ως τα νύχια είμαι κούκλα, είμαι τρέλα.
Μη μου πεις πως υπερβάλλω! Θες τις κάλτσες μου
να βγάλω;*

*Θα το δεις και μοναχή σου πως δεν έχω ούτ' έναν
κάλο!»*

*Η θεία η Βέργα νευριάζει και σφυρίζει σαν οχιά:
«Ασχημομούρα! Δεν κοιτάς καλύτερα την τουρλωμέ-
νη σου κοιλιά;»*

*Σαν το παντζάρι κόκκινη έγινε η θεια-Βαρέλα.
Μα η θεία Βέργα τσίριξε: «Μην προσπαθείς, χρυσή μου!
Δε βλέπεις; Είναι αδύνατο να παραβγείς μαζί μου.
Για κοίτα εδώ κορμοστασιά, για θαύμασε μασέλα!*

Δες χείλια κοραλλένια! Δες μάτια, όψη φωτεινή!
 Πες την αλήθεια! Είδες ποτέ μια τέτοια καλλονή;
 Έτσι που λάμπω κρύβεται κι η κρεατοελιά μου».

«Σκιάχτρο», η χοντρέλα απάντησε με τσιριχτή φωνή,
 «είσαι πετσι και κόκαλο στα μάτια τα δικά μου.
 Μόνο η δική μου ομορφιά αξίζει, σ' το υπογράφων!
 Εγώ είμαι για το θέατρο, τον κινηματογράφο!
 Αν πήγαινα στο Χόλιγουντ, θα τους γοήτευα όλους και
 δίχως κουβέντα θα έπαιρνα πάντα τους πρώτους
 ρόλους.
 Για τους γνωστούς ηθοποιούς δε θα 'χαν μείνει έργα!»
 «Μόνο για τέρας θα έκανες», κάγχασε η θεία Βέργα.

Ο καημένος ο Τζίμης συνέχιζε να κόβει ξύλα σαν σκλάβος. Έκανε φοβερή ζέστη. Τον έλουζε ο ιδρώτας. Το χέρι του πονούσε. Το τσεκούρι ήταν τεράστιο και άβολο, πολύ βαρύ για ένα μικρό παιδί. Καθώς δούλευε λοιπόν ο Τζίμης, άρχισε να σκέφτεται όλα τ' άλλα παιδιά του κόσμου και να αναρωτιέται τι να έκαναν εκείνη τη στιγμή. Μερικά μπορεί να έκαναν ποδήλατο στον κήπο τους. Άλλα θα περπατούσαν σε δροσερά δάση και θα μάζευαν αγριολούλουδα. Κι όλοι εκείνοι οι μικροί φίλοι που είχε παλιά θα βρίσκονταν τώρα στην παραλία, θα έπαιζαν με τη βρεγμένη άμμο και θα πλατσούριζαν στα νερά.

Τα μάτια του Τζίμη γέμισαν δάκρυα, δάκρυα χοντρά που άρχισαν να κυλάνε στα μάγουλά του. Σταμάτησε να δουλεύει κι ακούμπησε στον πάγκο όπου έκοβε τα ξύλα, μην μπορώντας ν' αντέξει άλλο τη δυστυχία του.

«Τι συμβαίνει;» τσίριξε η θεία Βέργα, κοιτάζοντάς τον άγρια πάνω από τα γυαλιά της με το σιδερένιο σκελετό.

Ο Τζίμης άρχισε να κλαίει.

«Πάψε αμέσως, βρομόπαιδο, και συνέχισε τη δουλειά σου!» τον διέταξε η θεία Βαρέλα.

«Αχ, θεία Βαρέλα!» φώναξε ο Τζίμης. «Αχ, θεία Βέργα! Σας παρακαλώ! Ας πάμε –έστω και για μια φορά– στην παραλία με το λεωφορείο. Δεν είναι μακριά και είμαι τόσο ιδρωμένος, λυπημένος και μόνος μου...»

«Τι; Παλιοτεμπέλικο, άχρηστο κτήνος!» ούρλιαξε η θεία Βέργα.

«Δεϊρ' τον!» φώναξε η θεία Βαρέλα.

«Και βέβαια θα τον δεϊρώ!» του έριξε πάλι άγριο βλέμμα η θεία Βέργα.

Ο Τζίμης κοίταξε τη θεία του με τα μεγάλα φοβισμένα μάτια του.

«Θα σε κανονίσω αργότερα που θα κάνει λιγότερη ζέ-

στη», του είπε. «Χάσου τώρα από μπροστά μου, σιχαμερό σκουλήκι, κι άσε με ήσυχη!»

Ο Τζίμης έκανε στροφή κι άρχισε να τρέχει. Έτρεξε όσο πιο γρήγορα μπορούσε ως την άλλη άκρη του κήπου και κρύφτηκε πίσω από κείνους τους ξερούς θάμνους που λέγαμε. Ύστερα σκέπασε με τα χέρια το πρόσωπό του κι άρχισε να κλαίει, να κλαίει...

3

Τότε ήταν που έγινε το πρώτο εκείνο κάτι, το αρκετά περίεργο, που έφερε τα τόσα άλλα πολύ πιο περίεργα πράγματα.

Γιατί ξαφνικά ο Τζίμης άκουσε πίσω του ένα θρόισμα και γυρνώντας είδε έναν γέρο με ένα περίεργο σκουροπράσινο κουστούμι να βγαίνει από τους θάμνους. Ήταν ένας μικρόσωμος γερούλης αλλά είχε μια τεράστια φαλάκρα κι ένα πρόσωπο που το σκέπαζαν αγκαθωτά μαύρα γένια. Κοντοστάθηκε λίγα μέτρα πιο κει, ακούμπησε στο μπαστούνι του και κάρφωσε τη ματιά του στον Τζίμη.

«Για έλα πιο κοντά, μικρέ μου!» είπε με σιγανή, βραχνή φωνή κι έκανε νόημα στον Τζίμη με το δάχτυλο. «Έλα κοντά μου, έχω να σου δείξω κάτι καταπληκτικό».

Ο Τζίμης δεν μπορούσε να κουνηθεί από τον φόβο του. Ο γερούλης κούτσα κούτσα ήρθε πιο κοντά κι ύστερα έβαλε το χέρι στην τσέπη του σακακιού του κι έβγαλε μια μικρή άσπρη χαρτοσακούλα.

«Το βλέπεις αυτό;» ψιθύρισε, κουνώντας ελαφρά τη σακούλα μπροστά στο πρόσωπο του Τζίμη. «Ξέρεις τι έχει εδώ, καλό μου παιδί; Ξέρεις τι υπάρχει μέσα σε αυτή τη σακούλα;»

Ήρθε ακόμα πιο κοντά, έσκυψε κι έφερε το πρόσωπό του τόσο κοντά στον Τζίμη, που ο Τζίμης ένιωσε στα

μάγουλά του την ανάσα του. Κι η ανάσα του μύριζε μούχλα, κάτι μπαγιατάτικο και σάπιο, σαν τη μυρωδιά που έχουν τα παλιά κελάρια.

«Ρίξε μια ματιά, καλό μου παιδί», είπε κι άνοιξε τη σακούλα γέρνοντάς την προς τον Τζίμη.

Μέσα κει ο Τζίμης είδε ένα πλήθος πράσινα πραγματάκια που έμοιαζαν με μικρά χαλικάκια, με κρυσταλλάκια σαν κόκκους ρυζιού. Ήταν πανέμορφα κι είχαν μια παράξενη λάμψη, λες και φωτίζονταν από κάπου και σπινθήριζαν και λαμποκοπούσαν μαγευτικά.

«Άκου τα!» ψιθύρισε ο γερούλης. «Πρόσεξε πώς κουιούνται!»

Ο Τζίμης κάρφωσε το βλέμμα του στη σακούλα κι άκουσε από μέσα πραγματικά ένα ελαφρό τρίξιμο. Και τότε παρατήρησε πως τα χιλιάδες εκείνα πράσινα πραγματάκια σάλευαν, κουνιούνταν αργά και μπερδεύονταν μεταξύ τους, σαν να ήταν ζωντανά.

«Έχουν τέτοια δύναμη και μαγεία τούτα τα πραγματάκια, όση δεν υπάρχει μαζεμένη στον κόσμο ολάκερο», είπε γλυκά ο γερούλης.

«Μα, μα τι είναι αυτά;» μουρμούρισε ο Τζίμης όταν ξαναβρήκε επιτέλους τη φωνή του. «Και από πού ξεφύτρωσαν;»

«Α, αποκλείεται να το μαντέψεις!» απάντησε ψιθυριστά ο γερούλης.

Ζάρωσε λίγο το πρόσωπό του και το έφερε ακόμα πιο κοντά στον Τζίμη, τόσο που η άκρη της μακριάς του μύτης ακούμπησε στον Τζίμη το μέτωπο. Ύστερα πετάχτηκε ξαφνικά προς τα πίσω κι άρχισε να κουνάει το μπαστούνη του στον αέρα σαν τρελός.

«Γλώσσες από κροκόδειλους!» φώναξε. «Βράζεις χίλιες μακριές γλιστερές γλώσσες κροκόδειλων στο κρανίο μιας νεκρής μάγισσας για είκοσι μέρες και νύχτες, μαζί με τα μάτια μιας σαύρας! Ύστερα προσθέτεις τα δάχτυλα μια νεαρής μαϊμούς, το στομάχι ενός γουρουνιού, το ράμφος ενός πράσινου παπαγάλου, το ζουμί ενός σκαντζόχοιρου και τρεις κουταλιές ζάχαρη. Το σιγοβράζεις μία βδομάδα και ύστερα αφήνεις το φεγγάρι να κάνει τα υπόλοιπα».

Κι αμέσως, βάζει την άσπρη χαρτοσακούλα στα χέρια του Τζίμη και λέει:

«Πάρ' την, ορίστε! Είναι δικιά σου!»

4

ΟΤζίμης Χένρι Τρότερ κοιτάζε ακίνητος τον γερούλη, σφίγγοντας τη σακούλα.

«Και τώρα», είπε ο γερούλης, «το μόνο που έχεις να κάνεις είναι να πάρεις μια κανάτα νερό και να ρίξεις μέσα τούτα τα πράσινα πραγματάκια. Ύστερα θα ρίξεις αργά μία μία, δέκα τρίχες από τα μαλλιά σου. Αυτό θα τα ζωντανέψει! Μέσα σε δυο λεπτά το νερό θα αρχίσει να αφρίζει και να κοχλάζει. Μόλις γίνει αυτό, πρέπει γρήγορα να πεις μονορούφι όλο το νερό. Και τότε, μικρέ μου, θα το νιώσεις να ανακατώνεται και να βράζει στο στομάχι σου. Από το στόμα σου θα αρχίσει να βγαίνει ατμός. Έπειτα θα αρχίσουν αμέσως να σου συμβαίνουν πράγματα θαυμαστά, πράγματα απίστευτα, παραμυθένια. Και ποτέ πια δε θα ξαναγιώσεις δυστυχησμένος στη ζωή σου. Γιατί είσαι στ' αλήθεια δυστυχησμένος, έτσι δεν είναι; Δε χρειάζεται να μου το πεις. Τα ξέρω όλα! Πήγαινε τώρα και κάνε ακριβώς όπως σου είπα. Και μην πεις λέξη για όλα τούτα σε κείνες τις δυο τις στρίγκλες τις θείες σου. Ούτε λέξη! Και μην αφήσεις να σου ξεφύγουν από μέσα τα πράσινα πραγματάκια! Έτσι και ξεφύγουν, θα κάνουν τα μάγια τους σε άλλον αντί για σένα! Δε θα το ήθελες αυτό, έτσι δεν είναι, καλό μου παιδί; Ό,τι ακουμπήσουν πρώτο τα κρυσταλλάκια, είτε κοριός είναι αυ-

τός είτε άλλο έντομο είτε ζώο είτε δέντρο, αυτός θα πάρει και τη δύναμη της μαγείας τους! Κράτα λοιπόν τη σακούλα σφιχτά! Μη σκίσεις το χαρτί! Πήγαινε γρήγορα! Μην αργείς! Τώρα είναι η κατάλληλη ώρα! Βιάσου!»

Και με τούτα τα λόγια ο γερούλης έκανε στροφή και χάθηκε μέσα στους θάμνους.

Από τότε που έχασε με περίεργο τρόπο τους γονείς του, ο Τζίμης ζούσε με τις δύο θείες του, τη Βέργα και τη Βαρέλα.

Και οι δυο τους, όμως, ήταν στριμμένες και έκαναν αφόρητη τη ζωή του μικρού Τζίμη. Του φέροταν σκληρά, τον έβαζαν να κάνει βαριές δουλειές και δεν τον άφηναν ποτέ να βγει έξω από τον φράχτη του σπιτιού τους. Ωσπου ξαφνικά μια μέρα έγινε κάτι πολύ παράξενο, κάτι μαγικό, που άλλαξε ολότελα τη δυστυχημένη ζωή του Τζίμη και του χάρισε το πιο απίστευτο, το πιο συναρπαστικό ταξίδι του κόσμου!

*Διαβάστε και τα άλλα απίθανα
και συναρπαστικά βιβλία του Ρόαλντ Νταλ,
που κυκλοφορούν από τις Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ.*

**ROALD
DAHL**

Για πληροφορίες σχετικά με
τη φιλανθρωπική μας δράση,
παρακαλούμε επισκεφθείτε
το www.roadahl.com.

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ

www.psichogios.gr

Από 9 ετών

ISBN: 978-618-00-3725-9

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 24942